

Alkotmánybíróság
Budapest,
Pf. 773.
1535

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1450-2/2014
Érkezett:	2014 OKT 14.
Példány:	3
Melléklet:	db
Kezelőiroda:	mu

Alulírott [REDACTED] panaszos a már csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján (Dr. Varga István Ügyvédi Iroda, [REDACTED])

alkotmányjogi panasszal kiegészítéssel élek

IV/1450-1/2014. ügyszámra hivatkozással.

Álláspontom szerint az adóhatóság eljárása miatt sérültek az alapvető jogok, ugyanis az adóhatóság alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazott, és ezzel az Alaptörvény XIII., XV, és XXIV cikkeiben biztosított jogaim sérültek, teljes mértékben.

A T. Alkotmánybírósághoz 2014.08.26-án érkezett beadványomat fenntartom és indokaimat a következőkkel egészítem ki.

Alaptörvény XIII. cikk kapcsán:

Az Alkotmánybíróság előző döntéseiben a következő álláspontra helyezkedett:

„Az alapjogi tulajdonvédelem sajátosságai miatt az állami beavatkozás alkotmányossága megítélésének súlypontja, az alkotmánybírói értékelés voltaképpen a cél és az eszköz, a közérdek és a tulajdonkorlátozás arányosságának megítélése lett. [...]”
(ABH 1993, 381.).

„Az állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközehez, ha másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy az másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem szükséges, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyen egymással.

A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni. Alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik, vagy ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan.” {30/1992. (V. 26.) AB határozat, ABH1992, 167, 171., legutóbb idézi: 3046/2013. (II. 28.) AB határozat, Indokolás[38]}

Véleményem szerint a támadott jogszabályi rendelkezés a tulajdonkorlátozás legsúlyosabb módja az ilyen esetben, hiszen magát a követelést, tehát a tulajdonjogot is megszüntette (11. K. 31.457/2014/4. számú ítélet 2. oldal I. bekezdés). Ezzel az arányosság követelménye sérült, hiszen ezzel szemben nincs olyan közérdek, amely ennek a súlyos jogkövetkezménynek az alkalmazását indokolná.

A XIII. cikk (2) bekezdés is előírja a kivételességet, továbbá a közérdeket és a teljes kártalanítást. Jelen esetben egyik feltétel sem teljesül. Nincs kivételesség, mert általános, mindenkire minden esetben vonatkozó törvényi rendelkezésről van szó, nincs közérdek, mert ennek feltételeit és okait a törvény nem tartalmazza, kártalanítás pedig szóba sem került.
Alaptörvény XV. cikk kapcsán:

Ezzel kapcsolatban ismételtlen utalok a már hivatkozott 435/B/2006. AB határozat indokolására.

Az Art. 43. § (5) bekezdése alkalmazásával a Magyar Állam megszerzi más jogalanyok a tulajdonát képező pénzeszközt, hiszen a törléssel az addigi tulajdonos tulajdonjoga, vagy akár rendelkezési joga megszűnik és a pénz a NAV számláján marad, tehát az Állam tulajdonába megy át, kizárva a más jogviszonyokban az elévült követelés beszámításának lehetőségét. Ezzel az alanyi jog érvényesíthetőségét gátló elévülési időtartamhoz fűzött jogkövetkezmény a jogalanyok közötti különbségtételt takar, és a rendelkezés közvetlen alkalmazásával a Magyar Állam más jogalanyokhoz képest aránytalan előnyhöz jut.

Felmerül még a jogalanyok közötti indokolatlan megkülönböztetés azzal is, hogy a törlésre csak adótartozás hiányában kerülhet sor. Ebből következően a tartozás felhalmozó adózó előnyösebb helyzetbe kerül azzal szemben, aki kötelezettségeit időben teljesítette, hiszen az előbbi esetben a túlfizetést a tartozásba kell elszámolni (így nem veszik el), míg az utóbbi esetben megszűnik a követelése.

Alaptörvény XXIV. cikk kapcsán:

Álláspontom szerint a tisztességes eljárás alapelvébe ütközök, hogy az Art. 1. § (5) bekezdését figyelmen kívül hagyva – minden tájékoztatás és figyelmeztetés nélkül – rendeli el a vitatott jogszabályi rendelkezés a túlfizetés törlését. Ezzel az Art. egy saját maga által előírt kötelezettséget (1. §) hagy figyelmen kívül, amivel megsérti a tisztességes eljárás követelményét.

Az 1. § ismeretében az adózó joggal bízhat abban, hogy az adóhatóság a jogai érvényesítési lehetőségére figyelmezteti, hiszen ez jogszabályban előírt kötelezettsége is.

Ezt a figyelmeztetési kötelezettséget rögzítő elvet töri át a Art. 43. § (5) bekezdése azzal, hogy a törlést automatikussá teszi.

A két rendelkezés ellentmondása a tisztességes eljárás lehetetlenné teszi, hiszen mindkettőt egyszerre betartani nem lehet.

A fentiekkel kiegészített kérelmemet fenntartom és kérem az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény 43. § (5) bekezdés harmadik bekezdés utolsó fordulata és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 11. K. 31.457/2014/4. számú ítélete alaptörvény ellenesség megállapítását és megsemmisítését a 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) bekezdése alapján.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a panaszolt határozatot és az alapjául szolgáló, az Alaptörvénnyel ellentétes jogszabályi rendelkezést az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c/ és d/ pontja és a (3) bekezdés a/ és b/ pontja alapján megsemmisíteni szíveskedjen.

Székesfehérvár, 2014. október 7.

Tisztelettel:

Dr. Varga István Ügyvédi Iroda